

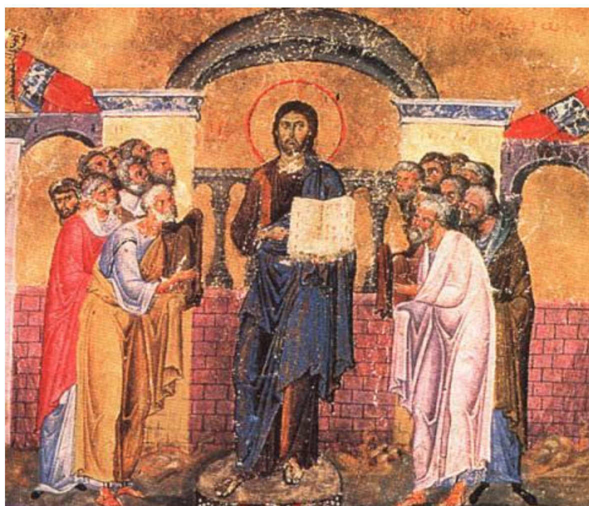
MAXIMINA

Foaie ortodoxă pentru suflet

Nr. 3/30 august 2020

SF. NEOFIT AL CIPRULUI
CUVÂNT LA ÎNCEPUTUL ANULUI NOU BISERICESC

Vrednic este și o datorie pentru noi a slavoslovi la începutul anului pe Cel Fără de Început. Căci Acesta ne-a plăsmuit pe noi de sus și ne-a cinstit mai presus de cinste cu chipul Său și plăsmuindu-ne, ne-a mântuit și ne-a învrednicit de zeci de mii de bunătăți.

Și încă, străbătând îndoita cursă a anului trecut suntem datori să mulțumim dumnezeieștii îndelungi răbdări și să ne cercetăm pe noi înșine cu strictețe cu ce ne-am păgubit sufletește sau ce am câștigat duhovnicește în întreg ciclul anului trecut. Și dacă am câștigat vreun câștig duhovnicesc să ne sârguim și anul acesta să-l câștigăm, iar dacă am suferit pagubă, suntem datori să plângem și să ne tânguim, că timpul ce ni s-a dat nouă pentru pocăință l-am pierdut în chip prea rău, pe care a-l mai afla a doua oară în viața aceasta este cu neputință. Căci a trecut, s-a dus, altul nu vom afla. Căci am fost păgubiți, petrecându-l rău pe acesta.

Pentru aceea să plângem și să ne tânguim și să cerem iertare de la Dumnezeu. Totuși să nu deznădăjduim, căci dacă vom aduce lui Dumnezeu „roadă vrednică de pocăință” și dacă vom fixa la începutul anului ca pe o temelie neclintită și începutul pocăinței, numaidecât Cel ce binecuvintează și încununează ciclul anului ne va binecuvânta și ne va întări să-I aducem Lui **„roadă vrednică de pocăință”.**

Căci dacă ne va vedea și pe noi Dumnezeu îngrijindu-ne astfel de mântuirea noastră numaidecât va avea și asupra noastră a binecuvânta cununa anului bunătății Lui și câmpurile, cugetele inimii noastre, „se vor umple de grăsimea” Duhului Sfânt și „se vor îngrășa” dumnezeiește „frumusețile pustiei” inimii noastre și „dealurile” noastre, gândurile, cu bucurie duhovnicească „se vor încinge”, iar berbecii oilor, adică faptele noastre se vor îmbrăca cu veșmântul nestricăciunii și văile smereniei vor înmulți grâul, pâinea nemuririi.

EVANGHELIA DUMINICII
Matei XIX, 16-26

Şi, iată, venind un tânăr la El, I-a zis: Bunule Învăţător, ce bine să fac, ca să am viaţa veşnică? Iar El a zis: De ce-Mi zici bun? Nimeni nu este bun decât numai Unul Dumnezeu. Iar de vrei să intri în viaţă, păzeşte poruncile. El I-a zis: Care? Iar Iisus a zis: Să nu ucizi, să nu săvârşeşti adulter, să nu furi, să nu mărturiseşti strâmb; Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta şi să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi. Zis-a lui tânărul: Toate acestea le-am păzit din copilăria mea. Ce-mi mai lipseşte? Iisus i-a zis: Dacă voieşti să fii desăvârşit, du-te, vinde averea ta, dă-o săracilor şi vei avea comoară în cer; după aceea, vino şi urmează-Mi. Ci, auzind cuvântul acesta, tânărul a plecat întristat, căci avea multe avuţii. Iar Iisus a zis ucenicilor Săi: Adevărat zic vouă că un bogat cu greu va intra în împărăţia cerurilor. Şi iarăşi zic vouă că mai lesne este să treacă cămila prin urechile acului, decât să intre un bogat în împărăţia lui Dumnezeu. Auzind, ucenicii s-au uimit foarte, zicând: Dar cine poate să se mântuiască? Dar Iisus, privind la ei, le-a zis: La oameni aceasta e cu neputinţă, la Dumnezeu însă toate sunt cu putinţă.

Despre această parabolă, **Sf. Sofronie de la Essex** spunea:
„Tânărul din Evanghelie, care înseta după veșnicia dumnezeiască, L-a întrebat pe Hristos ce trebuie să facă pentru a trece de la ale vremii către cele veșnice. Domnul, căutând cu dragoste către acel tânăr, i-a zis: Păzeşte poruncile... Care?... Nu ucide, nu preacurvi, nu răpi... Tânărul a răspuns: Din tinereţile mele am păzit acestea; ce încă nu am ajuns să fac? Atunci Domnul i-a zis: Dacă vrei să fii desăvârșit, părăsește toate cele dinainte, toate avuţiile și toate cunoașterile tale, și sărac, urmează Mie.
N-a putut purta tânărul. El era un iudeu binecinstitor al acelor vremi când aşteptarea Mesiei se împlinise. Din punct de vedere moral, etic, el se afla la un nivel înalt, dar exista un alt nivel mai mare, ce are în vedere de acum sfera Dumnezeieștii Fiinţe Nefăcute și dintru început. Astfel, pilda ne arată că sunt multe gradaţii diferite ale stărilor duhovnicești ale oamenilor. *Trecerea de la vremelnic la veşnic* pare cu neputinţă, precum tot cu neputinţă este în matematică trecerea de la număr la infinit. Cele două nu se pot compara. *La Dumnezeu însă toate sunt cu putinţă*."

APOSTOLUL DUMINICII
1 Corinteni XV, 1-11

Vă aduc aminte, fraţilor, Evanghelia pe care v-am binevestit-o, pe care aţi şi primit-o, întru care şi staţi. Prin care şi sunteţi mântuiţi; cu ce cuvânt v-am binevestit-o - dacă o ţineţi cu tărie, afară numai dacă n-aţi crezut în zadar. Căci v-am dat, întâi de toate, ceea ce şi eu am primit, că Hristos a murit pentru păcatele noastre după Scripturi; şi că a fost îngropat şi că a înviat a treia zi, după Scripturi; și că S-a arătat lui Chefa, apoi celor doisprezece. În urmă S-a arătat deodată la peste cinci sute de fraţi, dintre care cei mai mulţi trăiesc până astăzi, iar unii au şi adormit. După aceea S-a arătat lui Iacov, apoi tuturor apostolilor. Iar la urma tuturor, ca unui născut înainte de vreme, mi S-a arătat şi mie. Căci eu sunt cel mai mic dintre apostoli, care nu sunt vrednic să mă numesc apostol, pentru că am prigonit Biserica lui Dumnezeu. Dar prin harul lui Dumnezeu sunt ceea ce sunt; şi harul Lui care este în mine n-a fost în zadar, ci m-am ostenit mai mult decât ei toţi. Dar nu eu, ci harul lui Dumnezeu care este cu mine. *Deci ori eu, ori aceia, aşa propovăduim şi voi aşa aţi crezut.*

Sf. Teofilact al Bulgariei tâlcuiește astfel:

„De ce își numără Apostolul metehnele. Pentru ca astfel să se facă mai vrednic de crezare. Dar cu aceste cuvinte ia asupra sa metehnele, iar isprăvile le dă *darului lui Dumnezeu*. Iar cuvântul acesta l-a zis *cu sfială și smerenie*. Căci nu spune că a făcut fapte vrednice de darul dumnezeiesc, ci că darul dat lui de Dumnezeu nu s-a arătat zadarnic și nefolositor... Și nu a zis că s-a primejduit, ci un cuvânt mai smerit, că s-a ostenit, și așa, cu numele ostenelii, și-a tăcut lauda."

DIN SCRIERILE SFINŢILOR SĂPTĂMÂNII

Pe 2 septembrie se împlinesc 38 de ani de la trecerea la Domnul a minunatului **părinte Serafim Rose**. Viaţa lui oferă repere sigure atât tânărului aflat la vremea îndoielilor şi întrebărilor, cât şi celui care nu a aflat odihnă, rătăcind în afara Bisericii Ortodoxe.

Am ales câteva rânduri din numeroasele sale scrieri:

Prin cugetare, ***prin cercetarea cuvântului lui Dumnezeu şi prin însemnarea trăirii tale, trebuie să-ţi stârneşti în suflet o sete şi un dor*** *– sau o „minunare” cum o numesc unii – care să-ţi aducă dorinţa nesăţioasă de a cunoaşte lucrurile mai îndeaproape şi mai deplin, de a pătrunde mai adânc în firea lor.*
Iată cum grăieşte despre aceasta un scriitor duhovnicesc: Dragostea, spune el, sporeşte de obicei o dată cu cunoaşterea, şi este cu cât mai mare adâncul şi lărgimea cunoaşterii, cu atât mai multă va fi dragostea şi cu atât mai uşor ţi se înmoaie inima şi se deschide către dragostea lui Dumnezeu, privind mai cu sârguinţă către însăşi plinătatea şi frumuseţea firii dumnezeieşti şi a iubirii Sale faţă de oameni...
Oriunde v-ați afla în viața voastră duhovnicească, de acolo trebuie să începeți să luați parte la viața Bisericii, să vă nevoiți pentru Dumnezeu, să vă iubiți unii pe alții, să vă deschideți înspre cei din jur, să vă dați seama de faptul că aveți răspunderea față de ei de a fi măcar amabili și binevoitori, încercând să faceți fapte bune. Trebuie să luați aminte la necazurile celorlalți, să le aduceți mângâiere și să-i ajutați să scape din ele. Toate aceste lucruri ajută la viețuirea în har în Biserică.

CUVÂNT DE LA PATERIC

Zis-a un bătrân oarecare:
- Fiilor, eu niciodată, din tinerețile mele, n-am vrut să mă folosesc numai pe mine, iar pe fratele meu să-l las nefolosit. Întotdeauna m-am silit după puterea mea să-l folosesc mai întâi pe fratele, și apoi pe mine, ştiind că folosul fratelui meu este roada mea.

DIN CUVINTELE PĂRINTELUI ARSENIE

Paradox: trecutul se ține de noi ca prezent și ne așteaptă ca viitor; prezentul poate frâna trecutul și modifica viitorul; viitorul poate fi anticipat în prezent și poate rfâna, chiar stinde trecutul.
(Din volumul „Scrieri inedite”)

CALENDARUL MĂRTURISITORILOR

PĂRINTELE LIVIU BRÂNZAŞ

Părintele Liviu Brânzaş s-a născut în anul 1930, în județul Bihor, într-o familie de ţărani români care au știut că neamul și credința trebuie apărate și mărturisite. Pe când avea 21 ani, a fost arestat pentru activitate anticomunistă, după ce fusese ascuns în satele din munţi timp de doi ani. Apoi a fost condamnat la 25 de ani muncă silnică pentru "uneltire contra ordinei sociale", în același timp fiind închişi atât tatăl, Ioan, cât şi fratele, Virgil, pentru "vinovăţia" de a fi crezut în Dumnezeu şi de a-şi fi voit liber neamul.
Timp de 13 ani a gustat paharul durerilor în temnițele de la Oradea, Jilava, mina de plumb Cavnic, Gherla şi Aiud. La Aiud, a avut prilejul de a sta câteva luni, în aceeaşi celulă cu Părintele Dumitru Stăniloae, cu care a păstrat legătura şi după eliberarea din închisoare. Părintele Stăniloae i-a adus imense câştiguri duhovniceşti, călăuzindu-l în duhul ortodoxiei strămoşeşti. După eliberarea din 1964, este admis pe primul loc la Institutul Teologic din Sibiu, iar după primul an de studii este hirotonit preot, fiind deja căsătorit şi având o fiică.
Timp de 22 de ani a fost preot-paroh la Iacobeni, Tureni şi Suceagu, jud. Bihor. În acest timp, refuză să se supună interdicţiei de a face catehizarea copiilor, deoarece a considerat componenta creştină a educaţiei, ca pe o latură fundamentală şi definitorie a neamului românesc.
A trecut la cele veşnice la 3 septembrie 1998.

Iată o părticică din ceea ce a trăit părintele Brânzaș în închisoare:

În închisoare se trăia un fragment din agonia nopţii dramatice din Ghetsimani. Eram sortiţi durerii şi nimeni din cer sau de pe pământ nu se îndura de noi. Părea că steaua speranţei a pierit de pe cer, căzând în abisul neantului. şi totuşi, din adâncuri, o poruncă ne mâna spre culmi. Frigul, foamea, carcera, lanţurile, cătuşile, bătaia, izolarea, inactivitatea silnică, permanenta prigonire, orice contact cu realitatea de afară fracturată, toate aceste forme de distrugere şi dezumanizare muşcau din fiinţa noastră. Purtam Crucea urcând cu îndârjire acest calvar neîntrerupt şi nimeni nu ne ajuta să depunem pentru o clipă măcar povara care ne strivea. Pe această golgotă nu se putea depune Crucea nici pentru un minut. Ea trebuia dusă fără încetare şi purtarea ei devenea posibilă numai pentru că sufletul renunţase demult să bată la porţile unei libertăţi vremelnice. El bătea la porţile cerului cu credinţă şi smerenie. Întemniţaţii păreau nişte sihaştrii ce şi-au asumat asceza maximă pentru purificarea şi transfigurarea interioară. Doreau cerul, mântuirea, asceza impusă devenise o asceză mistică. Nu era o dezertare de la viaţă, ci o transfigurare a ei. Era o transcendere a luptei, a năzuinţelor, a eforturilor, pe un plan spiritual superior. Era un miracol această trăire mistică, această ş*coală a suferin*ţ*ei transfigurate*.

SFINŢII SĂPTĂMÂNII

Mănăstirea și moaștele Sfântului Alexandru din Svir, proorocul Sfintei Treimi

Sfântul Preacuviosul Părintele nostru Alexandru din Svir, căruia Dumnezeu i s-a arătat precum oarecând Dreptului Avraam, a trăit la sfârșitul secolului al XV-lea și începutul secolului al XVI-lea. În anul 1504, al douazeci și treilea an al petrecerii sale în pustie, i s-au arătat în vremea rugăciunii trei bărbați străluciți, ce ţineau fiecare în mână un toiag. De spaimă, sfântul a căzut cu fața la pământ, însă Cei trei l-au ridicat, poruncindu-i să nu se teamă, căci pentru curăția inimii lui, Duhul Sfânt s-a sălășluit întru el. Apoi l-au îndemnat să zidească în acel loc o biserică de piatră închinată Preasfintei Treimi și să ridice o mănăstire și spunându-i : "Pacea Mea o las ție!", au dispărut. Împlinind porunca, sfântul a zidit în acel loc o biserică de piatră și a ridicat mănăstire, în care a viețuit până în anul 1533, când s-a mutat la Domnul, în vârstă de 85 de ani.

Moaștele întregi și neputrezite ale Sfântului Alexandru, au fost descoperite în anul 1641, iar în anul 1918 au fost luate de comuniști, au fost cercetate și ascunse până în 1998, când au fost redescoperite în aceeași stare în Muzeul Academiei de Medicină Militară din Sankt Petresburg. Mai apoi au fost aduse cu mare cinste în mănăstire, unde se păstează până astăzi, fiind izvorâtoare de mir și făcătoare de mari minuni.

Să avem rugăciunile lui!

INTERVIUL SĂPTĂMÂNII

GÂNDIND LA VIITOR, DE VORBĂ DESPRE TRECUT ȘI PREZENT CU REGIZORUL LAURIAN ONIGA

Înainte de adormire, Părintele Arsenie Boca spunea că nu vrea să trăiască nici măcar o clipă peste anul 1989. Cum comentați aceste cuvinte?

Am auzit și eu această mărturisire a Părintelui Arsenie, imediat după ’90 și nu am înțeles-o atunci. Mă gândeam, ca mulți dintre noi, că se termină un regim odios și va veni ceva minunat. Nu eram atât de naiv să cred că va fi totul perfect. Citeam istorie și înțelegeam că lumea e dependentă de politic, adică de cine te conduce. Știam că nu există societate laică, umană - perfectă. Un filosof din Evul Mediu, Thomas Morus, a gândit un concept și l-a cuprins în cartea sa, care se numeşte *Utopia*. Conceptul acesta descrie o insulă ipotetică, unde totul este organizat, oamenii trăiesc bine, normal, etc. Gândindu-mă la mărturisirea Părintelui Arsenie, m-am cutremurat. Dacă la început nu înțelegeam de unde atâta pesimism sau rezervă legată de viitorul neamului nostru și al țării noastre, nu mi-au trebuit mai mult de zece ani ca să pricep. Și pot să spun că, din păcate, a avut perfectă dreptate. Ceea ce trăim acum, după ’90, este oribil. Nu m-am aşteptat la aşa ceva. Sigur că nu a fost perfect înainte de ’90, au fost multe lucruri urâte.

Sunt născut în 1951 și am trăit într-o familie de oameni care și-au văzut de treabă. Tatăl meu a fost medic. Am avut nişte părinţi pe care i-am adorat, care au fost minunaţi şi au avut grijă de mine. Am fost şi răsfăţat de ei. Au fost preocupaţi de pregătirea mea, intelectuală şi nu numai. Copilăria mea a însemnat ore de pian, vioară, germană, franceză.

Deci nu sunt printre cei care m-am considerat în perioada comunistă victimă. Adică nu am îndurat foame, frig. Tatăl meu avea o clientelă bogată. Am copilărit într-un loc de vis, care se numeşte Bucovina – nu este după părerea mea, ceva mai frumos în ţara aceasta şi poate în lumea aceasta decât Bucovina! Tata a fost medic şi la mănăstirea Moldoviţa, acolo a făcut stagiul, iar apoi a fost detașat la Vatra Dornei. Minunate locuri!

Dar în casă, când se vorbea de ce se întâmplă în țară, se vorbea în șoaptă. Tata a fost închis în beciurile securității din Cluj, când era în ultimul an de facultate și după un an a ieșit mai slab cu 45 kg decât intrase. Deci știam de la ei ce se întâmplă în jur, înțelegeam, deși eram copil, că sunt lucruri urâte. În perioada cea mai cruntă a comunismului de tip bolșevic, am avut un unchi care a fost executat; auzeam acestea în familie.
Societatea era strâmbă, dar nu în măsura în care este astăzi.

La Revoluție aveați 37 ani. Ce ar fi dorit atunci un tânăr de 37 ani să se schimbe în țară? Ce idealuri ați avut atunci?

În anul acela s-a născut băiatul meu, Cazimir. Mi-aş fi dorit atunci să călătoresc, dar nu se putea, nu am avut voie să părăsesc România. Am avut două spectacole interzise, ca om de teatru. Am făcut înainte şi Facultatea de Arhitectură, dar am fost dat afară din proiectare. O bisericuță de lemn din Oradea trebuia acoperită de blocuri, dar eu am refuzat acest proiect, astfel că am fost dat afară.

Apropo de teatru, credeați că lumea nouă, liberă v-ar fi oferit libertatea să vă manifestați deplin?

Da. Dar nu libertatea de genul acesta mă preocupă. Părerea mea e că după ’90 sunt prea multe libertăți. Adică deja mi-e silă (cuvântul e dur, știu) de atâtea libertăți. Prima libertate de acest fel e cea a impostorilor, care zbrudă cu o voioșie demnă de o cauză mai bună și distrug această țară.
Unul din motivele pentru care eu și soția mea suntem aici la Bisericuță este de ordin particular. Într-un interviu am declarat că nici nu plec din Arad pentru că l-am găsit pe părintele Ștefan. Dar mai e un motiv. Nu am fost ateu niciodată...

Ați avut o educație religioasă în familie?

Nu aşa cum am acum, dar părinţii mei nu erau atei, ci erau creştini, mergeau la biserică, ţineau toate sărbătorile – minunate sărbători ne ofereau mama şi tata! Copilului meu, care e în Bucureşti, îi spun mereu cînd ne întâlnim: Dragul tatei, tu știi cum era Crăciunul la noi? Imaginează-ţi Bucovina, ţaranii din sate, care erau pacienţii tatălui meu. Ei veneau să ne colinde în sumane, cu cizme şi căciuli... Dar ce colinzi cântau... Îmi dau puţin lacrimile... Un filosof rus, Şestov, spunea că nostalgia este o amintire frumoasă care doare. Eu trăiesc acest sentiment, al memoriei unui trecut la care mă raportez nostalgic, dar mă doare.

Aceasta se întâmplă pentru că nu avem prezent aşa cum l-aţi visat în ’90 şi pentru că nu întrevedeţi viitorul? Ce a mai rămas din visurile acelea?

Doar **Biserica**. **Singurul lucru care a rămas**, și să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru aceasta, este legat de o calitate a Bisericii Ortodoxe, **faptul că este conservatoare**. Adică **ea nu vrea să se schimbe în funcție de vreme**. Acest

conservatorism al Bisericii, care păstrează valori, cutume, reguli, o face să dăinuie și să fie impenetrabilă la modern, la schimbare.

Tocmai de aceste lucruri este în prezent acuzată de grupurile LGBT, etc...

Bineînțeles că e acuzată de aceste grupuri, pentru că ele sunt de sorginte marxistă, adică, de fapt, comunistă. Prima dată când am auzit conceptul de om nou era pe timpul propagandei comuniste: vom construi un om nou, care va fi omul șantierelor - ni-l şi arătau în poze. Exista o întreagă „iconografie" care reprezenta omul nou şi valoarea nouă. Omul nou era omul care a terminat cu trecutul, nu mai are trecut.
Iată că omul nou e dominant acum în România. Omul nou e cu lanț de aur la gât, cu maşini de 100.000 Euro, deci un înveliş nou, iar înăuntru: mitocănie, vulgaritate, prostie, incompetenţă şi – ce e mai grav – o hămeseală după bani pe care n-am anticipat-o niciodată. În general, omul vrea să prospere, să trăiască material mai bine, dar ce fac aceştia este groaznic. Normal că ei nu sunt de acord cu Biserica. Ei propun mereu lucruri noi. Tot timpul îi aud: venim cu ceva nou. Fraților, nu vreți să păstrați ce a fost bun în trecut și să îmbunătățiți? M-am săturat de lucrurile lor noi. Îmi repugnă deja povestea asta.

S-a pornit cu o generație plină de entuziasm. Apoi vârfurile s-au dus dincolo și am rămas cu aceşti oameni...

Nu toate vârfurile... Dar s-au dus dincolo muncitori buni, medici, ingineri, agricultori care fac treabă acolo foarte bine și sunt apreciați.

Și se duc în continuare... visul tânărului este să plece, pentru că nu are ce să facă aici.

Ce se întâmplă... lucrul acesta pare încurajat de sus, de cei care conduc țara...

De ce să rămână țara fără valori?

Pentru că aşa zburdă ei mai uşor... Cine sunt ei? – te rog să mă crezi că nu sunt bolnav de scenarită! Ei sunt cei care îi au în spate pe securiştii bătrâni, pe cei care nu au iubit niciodată poporul și țara aceasta și care au fost slugi ale comunismului oribil. Ei sunt cei care au apărat comunismul – un regim politic – de români. Oameni care să urască şi să suspicioneze mai mult pe români decât securiștii nu sunt. Și am cunoscut destui oameni... Ei au fost educați, crescuţi să urască oamenii în general, dar în mod special pe români. Deci sunt diavoli.

A rămas practic aceeași metodă? Putem face o paralelă cu exterminarea tineretului în închisorile comuniste, deşi azi nu avem de-a face cu o închisoare?

Nu e închisoare, ci e ceva mai pervers și mai grav. Atunci exista speranța. Cei care erau în închisoare sperau, aceasta îi ținea – speranța că lucrurile se vor schimba în bine în țara asta. Speranţa era dată şi de credinţa în Dumnezeu. **Dar acum nu mai există nicio speranță. Singura care a rămas e speranța în credinţă**, dar aceasta e altceva. Acum nu mai există speranță de la viața cotidiană. S-ar putea să greşesc, dar eu aşa văd lucrurile. Ţara este confiscată de foştii securişti, de nepoţii lor. S-au întins ca o caracatiță, ca o mafie, au confiscat toată țara, sunt în toate locurile de decizie. Nu mai e nimic de făcut, decât...
Un asemenea context, în care disperarea românului a ajuns la maxim a mai existat prin anii '30. La urmă a fost un eşec, au făcut greşeli şi ei, dar schimbarea a plecat din Frățiile de cruce. Pe lângă ele s-au adunat oameni de mare calibru intelectual şi universitar, elita intelectuală a României, care au dorit și propus schimbarea României. Corupția era și atunci endemică, îngrozitoare. Ei nu au fost la început xenofobi, cum au fost acuzați, dar disperarea ajunsese la asemenea cote...din păcate lucrurile au degenerat în crime, au fost infiltrați în mod sigur, ca și acum. Dacă cineva ar încerca acum să facă ceva, s-ar întâmpla același lucru. Însă un credincios nu poate omorî, nu poate lua viața unui alt om. Acela a fost un capitol, care, cu anumite lecţii învăţate, s-ar putea repeta astăzi. În jurul bisericilor – acum spun un cuvânt greu – neconfiscate de securişti (că sunt şi asemenea biserici în România, din păcate) se poate produce schimbarea. Îţi dau un exemplu de la noi, de la Bisericuţă, primul care îmi vine în minte: doctorul Iosif cu familia lui, soţia, cei doi copii (mai aşteaptă unul). Omul acesta e un vis frumos.

PĂRINȚII NOȘTRI NE RĂSPUND LA ÎNTREBĂRI

Începem această rubrică din dorința de a afla *răspuns la numeroasele întrebări* pe care fiecare dintre noi le avem, legate de credință, cult, rânduieli bisericești, etc. Părinții noștri nu apucă întotdeauna să cuprindă tot ceea ce ar fi de spus sau, de multe ori, noi nu avem curajul să-i întrebăm.
Vă oferim posibilitatea să o faceți prin revista noastră.

De ce începe anul nou bisericesc la 1 septembrie?

Data de 1 septembrie a fost împrumutată de la evrei, care începeau atunci anul civil, numit și Indictionul. Cultul creștin, având un caracter mixt, iudeo-creștin, și-a însușit în rânduiala sa cadrele exterioare ale Legii Vechi.

Un al doilea motiv este tradiția potrivit căreia în această zi Mântuitorul Iisus Hristos Și-a început activitatea Sa publică, intrând în sinagogă și citind cuvintele proorocului Isaia, care profeţeau despre El: *Duhul Domnului este peste Mine, pentru care M-a uns să binevestesc săracilor; M-a trimis să vindec pe cei zdrobiţi cu inima; să propovăduiesc robilor dezrobirea şi celor orbi vederea; să slobozesc pe cei apăsaţi şi să vestesc anul plăcut Domnului (Luca 4, 18-19).*

În fine, al treilea motiv pentru care ziua de 1 septembrie este socotită ca începutul anului bisericesc este tradiţia moştenită din Legea veche, potrivit căreia în această zi Dumnezeu a început crearea lumii.

PORTUL POPULAR. PERIPLU GEOGRAFIC

Portul românesc a devenit foarte apreciat de câțiva ani încoace, nu doar în țară, ci și în străinătate. Poate chiar mai mult acolo. La bisericile românești din Italia, Belgia, Anglia, Norvegia, etc., în zi de duminică sunt mulți tineri români care se îmbracă și își îmbracă pruncii cu frumoase porturi populare. Vă propunem din când în când, câte un articol prin care să ne familiarizăm cu portul românesc din diferite regiuni ale țării, dar, poate mai mult, să descoperim ceea ce este caracteristic zonei din care provenim (căci nu toți avem obârșia – doar – în aceste locuri). În acest fel se va adăuga, poate, o nuanță la ceea ce știam sau credeam că știm despre noi, despre neamul din care ne tragem, despre felul de a fi al celor dinaintea noastră și care, în parte, a ajuns și parte din sufletul nostru...

Portul popular în zona Sibiului

Începem periplul prin universul portului tradiţional românesc poposind în zona Sibiului, o zonă deosebit de bogată şi complexă din punct de vedere etnografic. Mărginimea Sibiului este considerată una din cele mai reprezentative zone folclorice pentru portul românesc sibian.

Caracteristica portului din Sibiu constă în armonia dintre culorile alb și negru a pieselor componente și a broderiilor fine, în care se mai utilizeaza doar puțin din culoarea roșie, uneori verde, albastru și fir metalic de aur și argint.

Cămaşa femeiască se caracterizează în general printr-o sobrietate a ornamentelor (*altiţe*-motive decorative de-a latul mânecii și *pui*-motive decorative de-a lungul mânecii, cusute cu arnici negru) și a cromaticii, prin prezenţa *fodorilor* şi prin dimensiunile relativ reduse. Cămăşile ardeleneşti, fiind mai scurte, conduc la apariţia poalelor, care pot fi sau nu prinse de cămaşă şi peste care se aşază catrinţele. Marginile exterioare acestora și cea din spate și jos la poale sunt terminate cu dantelă neagră lucrată cu croșeta, iar la cea din față sunt lăsate franjuri din urzeală.

Se remarcă două tipuri de pieptare: *spintecat*-specific zonei, deschis în faţă, care are la gură ciucuri de mătase, şi *înfundat*, de tip arhaic, încheiat în lateral, de dimensiuni mai mici, dar cu o execuţie a ornamentaţiei ireproşabilă. Cojoacele au clini laterali mari, iar marginile sunt tivite cu blană de vidră sau miel, se leagă la gât cu ciucuri şi sunt foarte apreciate în zilele de sărbătoare.

Piesa care acoperă capul poartă denumiri precum: *cârpă* (se poartă în zilele de lucru, de culoare neagră), *pahiol* (confecţionat din borangic, având un aspect asemănător maramei, de dimensiuni reduse şi care are un sistem complicat de prindere), *velitura*. Aceasta din urmă este considerată de autori drept ,,cea mai complicată broboadă de cap din câte se cunosc în spaţiul românesc".

Cămaşa bărbătească este confecţionată din pânză albă şi decorată discret cu motive ce utilizează un registru cromatic redus, fapt care îi conferă eleganţă şi sobrietate. Cioarecii sunt confecţionaţi din pănură albă pentru anotimpurile friguroase şi din pânză în anotimpurile calde şi sunt strânşi pe picior. Chimirul, căruia i se mai spune şi *curea*, este de asemenea nelipsit din portul cotidian, fiind ornamentat corespunzător şi prevăzut cu mici buzunare în care se depozitau tutun, bani etc.

Pălăria şi căciula sunt cele două elemente invariabile în portul popular bărbătesc în această zonă. Pălăria este de culoare neagră şi are boruri mici, iar cea a junilor este împodobită cu flori şi mărgele.

Atât în portul femeiesc, cât şi în cel bărbătesc se remarcă o renunţare la tradiționalele opinci în favoarea ghetelor, bocancilor, pantofilor, *papucilor cu tureac* sau a cizmelor.

Până pe la anul 1900, costumul naţional din zona Sibiului era multicolor şi înflorat. Însă intelectualii astriști care luptau pentru emanciparea românilor prin cultură și-au dorit să diferențieze cât mai mult portul tradițional românesc de cele ale ungurilor și sașilor, așa că au încurajat răspândirea celui de Săliște, țesut doar în alb și negru. După unii istorici, chiar și regina Maria a început să promoveze costumul de Săliște după o vizită în capitala spirituală a Mărginimii.

Miri din Mărginimea Sibiului, cca.1910

PAGINA TINERILOR

DE VORBĂ DESPRE VIAȚĂ

Stăm azi de vorbă cu **Alexandru**, absolvent al Colegiului Naţional "Elena Ghiba Birta" din Arad, profilul mate-info, în prezent student la Facultatea de Medicină din cadrul Universităţii Babeş-Bolyai din Cluj-Napoca.

Când ai început să te gândeşti ce vrei să faci în viață şi ce te-a ținut pe cale?

O vorbă spune: "încurcate sunt căile Domnului". Cu adevărat, cred că nu am știut nicicând ce vreau sau ce mi-ar plăcea să fac în viață, până când... Dumnezeu mi-a trimis gândul de a urma... medicina! Pornisem cumva pe un drum și nu ştiam dacă chiar asta este menirea mea, dar treptat am început să îndrăgesc această minunată şi nobilă profesie, care necesită, mai presus de toate, foarte multă putere de sacrificiu (atât din punct de vedere fizic, cât și psihic, dar mai ales spiritual). Aș îndrăzni să spun că jertfelnicia e cuvântul-cheie.
E important să te cunoști, să știi ce îți place să faci și ce nu, să te gândești la viitor, dar până la urmă Dumnezeu știe cel mai bine ce e potrivit pentru tine. Chiar dacă uneori nu vei înțelege nimic din ce ți se întâmplă (aş extrapola, cu referire la toate aspectele vieţii), la momentul potrivit, mai devreme sau mai târziu, toate se vor așeza într-un mod în care te vei simți împlinit și nu va mai conta câtuși de puțin prin ce ai trecut, ci doar ceea ce ai învățat pentru a ajunge cine ai devenit!

Când întâmpini greutăți sau oprelişti, ce te motivează să-ţi continui drumul?

Rugăciunea. Se întâmplă uneori să îngenunchezi sub povara problemelor sau chiar să cedezi, să rămâi un timp căzut, pierdut, deznădăjduit, dar atunci e momentul în care trebuie să o iei de la început. Și cel mai uşor poţi face asta prin rugăciune. La început poate fi greu; rugăciunea e mai mult un urlet disperat, o strigare, dar pe măsură ce vorbești cu Dumnezeu, se așază liniștea peste suflet, apoi apar rezolvările și reușești, într-un final, să continui.

Ce consideri că e de făcut pentru ca cei tineri să se cunoască mai bine și să știe ce drum să-și aleagă în viață?

Cred că preoții au cel mai mare rol și pot contribui prin organizarea unor grupuri parohiale de tineret cu activităţi prin care tinerii să ia contact cu alţi oameni de seama lor, cu pasiuni şi abilităţi diverse sau cu oameni deja experimentaţi care să le poată prezenta diferite opţiuni. Avem modelul asociaţiilor mari de studenţi sau tineri creştin-ortodocși (ASCOR, ATCOR), dar și multe grupuri parohiale, unde tinerii cunosc alţi tineri, şi prin interacţiunea cu ei, cu siguranţă se pot cunoaşte mai bine pe sine, astfel încât să fie capabili să se gândească ce își doresc să facă în viață.

Cum crezi că ar putea să învețe tinerii statornicia într-o lume atât de schimbătoare?

Cu toţii suntem oameni şi avem scăpări de la reguli, căderi în păcate sau chiar parcurgerea unor căi greşite. Cred că importante şi utile sunt modelele Bisericii, şi anume sfinţii lui Dumnezeu. Învăţăm foarte bine prin imitare şi astfel, tăria sfinţilor în anumite situaţii ne poate învăţa statornicia în condiţiile de viaţă actuale, ale unei lumi secularizate. În acest sens, şi nu numai, se pot citi Vieţile Sfinţilor.

Îţi mulţumim!
Interviu realizat de Maria, studentă

CĂRŢI BUNE DE CITIT

„În vremurile noastre, când până şi cele mai fireşti noţiuni creştineşti de datorie, cinste, conştiinţă, răspundere şi adevăr aproape că au dispărut, acum, când, după cuvintele Sfântului Evanghelist Matei, "pentru înmulţirea fărădelegiI, va răci dragostea multora"(Mt, 24,12), citirea acestor însemnări poate fi un adevărat prilej de ordin duhovnicesc."
Protoiereul Artemii Vladimirov, paroh al Bisericii "Tuturor Sfinţiilor" din Moscova.

Fiind definită aşadar ca un îndrumar duhovnicesc pentru calea aceasta anevoioasă a desăvârşirii dragostei curate, cartea "**Să învăţăm să iubim**" este o minunată împletire de cugetări, trăiri şi îndemnuri ce îndreaptă viziunea distorsionată a iubirii din zilele noastre, readucând o perspectivă demnă, curată, vie asupra felului în care trebuie să ne asumăm dragostea. Realizate cu cea mai mare nobleţe şi înţelepciune, scrierile Împărătesei Alexandra a Rusiei sunt cât se poate de actuale şi folositoare vremilor noastre. Atât în ceea ce priveşte familia, cât şi în ceea ce priveşte căsătoria şi relaţiile de prietenie dinainte de căsătorie, cuvintele ei îndrumă cititorul spre desăvârşire în şi prin Iubire, la Hristos.

Maria, studentă

<u>LIBRĂRIA LOGOS NE RECOMANDĂ</u>

Sf. Teofan Zăvorâtul
Învăţături despre rugăciune

Lucrarea rugăciunii este pe primul loc în viaţa creştină. Rugăciunea e respiraţia duhului. Dacă există rugăciune, duhul trăieşte; dacă nu, duhul nu are viaţă.

A sta în faţa icoanei şi a bate metanii nu este încă rugăciune, ci doar o latură a rugăciunii; a spune rugăciuni pe dinafară sau a le citi din carte sau a le asculta nu este încă rugăciune, ci numai o unealtă pentru rugăciune sau un mijloc de înteţire a ei. *Rugăciunea* este, ca atare, *ivirea pe rând în inima noastră a simţămintelor evlavioase faţă de Dumnezeu* – a simţământului defăimării de sine, devotamentului, recunoştinţei, slavoslovirii, cererii, străpungerii inimii, supunerii faţă de voia lui Dumnezeu, căderii cu osârdie la picioarele Lui.

Toată grija noastră trebuie să fie aceea ca în timpul rugăciunii noastre aceste simţăminte şi altele asemănătoare să ne umple sufletul, ca *inima să nu fie pustie*. Atunci când în ea se află toate aceste simţăminte sau vreunul dintre ele, rugăciunea noastră este rugăciune adevărată; dacă nu, nu este încă adevărată.

<u>ŞTIRI</u>
După Catedrala Sfânta Sofia, încă o fostă biserică bizantină din Istanbul va fi transformată în moschee
Preşedintele turc R.Erdogan a emis vineri un decret de transformare a muzeului bisericii Chora, un monument medieval bizantin din vestul oraşului Istanbul, în moschee. Măsura urmează controversatei decizii din iulie de a transforma fosta Catedrală Sf. Sofia în moschee.
Chora este unul dintre splendidele exemple de artă bizantină şi încă păstrează mozaicuri şi fresce datând din secolul al XIV-lea.
Turcii otomani au transformat Chora în moschee la o jumătate de secol după cucerirea Constantinopolului în 1453, ascunzându-i bogatele opere de artă sub un strat de tencuială, din cauză că islamul interzice reprezentările vizuale.
După Al Doilea Război Mondial, Turcia, pe atunci republică seculară, a retransformat-o în Muzeul Kariye şi a permis unor experţi americani să o restaureze pentru a-i reda vechea strălucire. Mozaicurile şi frescele unice sunt expuse din 1958.
Sursa: activenews

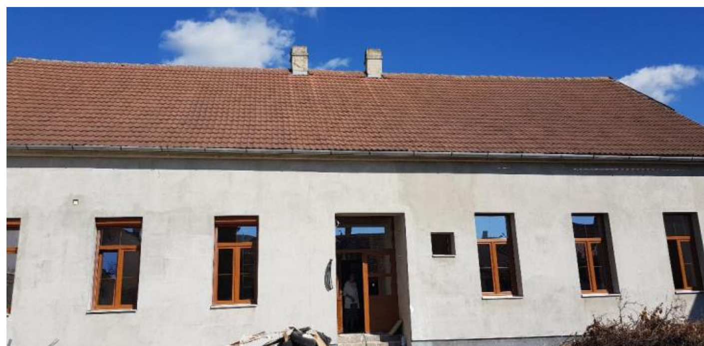
Hotărâre de Guvern privind aprobarea Strategiei 5G pentru România, atacată în instanţă de Alianţa Părinţilor şi Asociaţia Pro Vita - filiala Bucureşti Asociaţia Pro Consumatori, împreună cu Asociaţia Alianţa Părinţilor şi Asociaţia Pro Vita

Filiala Bucureşti au atacat HG nr. 429/2019 privind aprobarea Strategiei 5G pentru România, solicitând instanţei de judecată anularea acesteia.
Asociaţia Pro Consumatori a lansat la data de 14 mai 2019 Campania Naţională de Informare şi Educare „Stop 5G". Prin intermediul acestei campanii, Asociaţia îşi propune să atragă atenţia autorităţilor statului român asupra pericolelor generate de aplicarea tehnologiei 5G în România pentru mediu, oameni şi orice altă formă de viaţă. De asemenea, aceasta va desfăşura acţiuni de conştientizare a consumatorilor cu privire la impactul tehnologiei 5G asupra vieţii şi sănătății lor. Totodată, Asociaţia se va folosi de orice demers juridic pentru a bloca implementarea tehnologiei 5G în România.
Asociaţia Pro Consumatori îşi arată îngrijorarea faţă de graba cu care Guvernul României promovează o serie de acte normative care susţin implementarea rapidă a tehnologiei 5G.
Sursa: activenews

Icoana Mântuitorului dintr-o Chilie din Sfântul Munte se mişcă singură
Un fenomen interesant se întâmplă de câteva luni într-una din chiiliile din Sf.Munte Athos: o icoană a Mântuitorului-Mare Arhiereu, de pe uşile împărăteşti ale bisericii chiliei Sf. Treimi, în zona Provata se mişcă singură de după Sâmbăta lui Lazăr.
Uşa împărătească pe care este fixate icoana s-a mişcat singură, initial pentru trei zile, dar icoana se mişcă continuu.
Conform stareţului chiliei, Ierom. Gheorghe, această minune a fost verificată atât de autorităţile administrative (comandantul Poliţiei din Karyes), cât şi de cele ale Sf.Munte (părinţi de la numeroase chilii şi schituri). De asemenea, icoama a fost văzută de un număr mare de pelerini.
Uneori icoana se mişcă mai repede, alteori mai încet, dar mişcarea nu este din cauze naturale sau prin intervenţia omului. Unii au oprit mişcarea icoanei, dar aceasta a început apoi să se mişte din nou singură.
De asemenea, au fost aşezate candele, pentru a verifica dacă există curent de aer care mişcă icoana, dar flacăra nu s-a mişcat deloc, în timp de icoana continuă să se mişte.
Cu binecuvântarea stareţului Gheorghe, icoana a fost filmată: https://orthochristian.com/133604.html

ANUNŢURI
Se apropie deschiderea şcolii. Am fost la Şcoala Sf. Nicolae, să vedem cum îşi va întâmpina elevii în noua locaţie. După un considerabil efort financiar şi material, la ora actuală sunt finalizate cele 6 săli de clasă, se lucrează la finisări şi amenajarea curţii exterioare. S-a schimbat acoperişul, s-au montat geamuri termopan, s-au amenajat toaletele şi un cabinet medical, s-a înlocuit instalaţia de încălzire.
Progresul este vizibil, dar mai sunt multe de făcut. Curtea interioară aşteaptă un strat de asfalt pentru a putea deveni teren de sport, iar grădina de 800 mp din spate va trebui amenajată ca spaţiu de joacă, loc de odihnă şi de grădinărit pentru micii şcolari.
Copiii de-abia aşteaptă să inaugureze acest nou spaţiu, după o lungă pauză cauzată de pandemie, mai ales că este mult mai mult loc de joacă decât la vechea şcoală.
În cursul anului 2020-2021 vor trebui terminate lucrările de amenajare a primei clase de gimnaziu, într0o clădire situată în apropierea noului sediu. Pentru aceasta este nevoie de rugăciunile noastre şi de un însemnat aport financiar.

Aşteptăm întrebările, sugestiile şi eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com
sau la tel. 0734.194.372.